

Regeringens proposition till Riksdagen om godkännande av konventionen om fördelning av nationella uppbörds kostnader som Europeiska unionens medlemsstater behåller samt med förslag till lag om sättande i kraft av de bestämmelser i konventionen som hör till området för lagstiftningen

PROPOSITIONENS HUVUDSAKLIGA INNEHÅLL

I propositionen föreslås att riksdagen godkänner konventionen som ingicks i mars 2009 om centraliserad tullklarering avseende fördelning av nationella uppbörds kostnader som behålls när traditionella egna medel överförs till EU:s budget (nedan konventionen). Konventionen är ett fördrag i enlighet med internationell rätt och har undertecknats av alla Europeiska unionens medlemsstater.

Konventionen tillämpas på fördelning av uppbörds kostnader mellan de tullmyndigheters medlemsstater som deltar i den centraliserade tullklareringen, när varor klareras för övergång till fri omsättning i en medlemsstat men företes för tullmyndigheterna och övergår till fri omsättning i en annan medlemsstat. Bestämmelserna i konventionen är tillämpliga på såväl den moderniserade tullkodexen som uppbörds kostnader som behålls i samband med centraliserad tullklarering och grundar sig på enhetstillstånd enligt förordningen som gäller tillämpningsföreskrifter för den gällande tullkodexen. EU-medlemsstaterna förbinder sig till en jämn fördelning av uppbörds kostnader mellan de tullmyndigheters medlemsstater som deltar i den centraliserade tullklareringen.

Propositionen medför inga ändringar i den gällande nationella lagstiftningen. Konventionen träder i kraft nittio dagar efter det att den sista signatärstaten har förklarat att den fullgjort alla de interna förfaranden som krävs för antagande av denna konvention. En avtalsslutande part får emellertid ge en förklaring enligt vilken den tillsammans med en part som avgett en motsvarande förklaring börjar tillämpa konventionen innan den träder i kraft.

I propositionen ingår ett lagförslag om sättande i kraft av de bestämmelser i konventionen som hör till området för lagstiftningen. I lagen ges statsrådet även behörighet att genom förordning föreskriva att innan konventionen träder i kraft internationellt tillämpas lagen i förhållande till de medlemsstater som har förklarat eller förklarar att de tillämpar konventionen innan den träder i kraft i förhållande till de medlemsstater som har avgett motsvarande förklaring.

Lagen avses träda i kraft samtidigt som konventionen vid en tidpunkt som fastställs genom förordning av statsrådet.

INNEHÅLL

PROPOSITIONENS HUVUDSAKLIGA INNEHÅLL	1
INNEHÅLL	2
ALLMÄN MOTIVERING	3
1 INLEDNING OCH NULÄGE	3
2 MÅLSÄTTNING OCH DE VIKTIGASTE FÖRSLAGEN	4
3 PROPOSITIONENS KONSEKVENSER	4
3.1 Ekonomiska konsekvenser	4
3.2 Konventionens inverkan på den nationella lagstiftningen	5
4 BEREDNINGEN AV PROPOSITIONEN	5
4.1 Beredningen av ärendet inom Europeiska unionen	5
4.2 Den nationella beredningen av ärendet	5
DETALJMOTIVERING	6
1 KONVENTIONENS INNEHÅLL OCH DESS FÖRHÅLLANDE TILL FINSK LAGSTIFTNING	6
Kapitel I Konventionens tillämpning och definitioner	6
Kapitel II Fastställande och omfördelning av uppbördskostnader	6
Kapitel III Tvistlösning	7
Kapitel IV Genomförande- och slutbestämmelser	7
2 LAGFÖRSLAG	8
3 IKRAFTTRÄDANDE	8
4 BEHOVET AV RIKSDAGENS SAMTYCKE OCH BEHANDLINGSORDNING	8
LAGFÖRSLAG	10
om sättande i kraft av de bestämmelser som hör till området för lagstiftningen i konventionen om centraliserad tullklarering avseende fördelning av nationella uppbördskostnader som behålls när de traditionella egna medlen överförs till EU:s budget	10
KONVENTIONSTEXTEN	11

ALLMÄN MOTIVERING

1 Inledning och nuläge

Enligt artikel 2.1 a och 2.1 b i rådets beslut om systemet för Europeiska gemenskapernas egna medel (2000/597/EG, Euratom) ska till de egna medel som redovisas i Europeiska unionens budget räknas olika avgifter som fastställs för handel med tredjeland inom ramen för den gemensamma jordbrukspolitik och den gemensamma organisationen av marknaden för socker samt tullar enligt gemensamma tulltaxan och andra avgifter som fastställs för handel med tredjeland. Enligt artikel 2.3 ska medlemsstaterna som kostnader för uppbörd (uppbörds-kostnader) behålla 25 procent av de avgifter och tullar som de bär upp för gemenskaperna av de s.k. traditionella egna medlen. Finland behåller årligen 40—55 miljoner euro i uppbörds-kostnader.

De varor som förs in från områden utanför unionen deklarerar vanligen till tullmyndigheten i den medlemsstat som varorna anländer till, och myndigheterna i denna stat ska också fastställa och bära upp tullar, behålla uppbörds-kostnader och låta varorna övergå till fri omsättning på unionens inre marknad. Vid centraliserad tullklarering kan varor däremot klareras för förtullning i en annan medlemsstat än den där varorna företes för tullmyndigheterna; varorna anländer då i allmänhet direkt till den sistnämnda staten.

Vid centraliserad tullklarering förorsakar överlåtelsen av varor till fri omsättning åtgärder och administrativa utgifter för tullmyndigheterna i två olika medlemsstater. Tullmyndigheterna i den medlemsstat som tar emot tulldeklarationen fastställer och bär upp tullen samt ger tillstånd för överlåtelse av varan till fri omsättning. Myndigheterna i destinationsstaten bistår tullmyndigheterna i den tillståndsgivande medlemsstaten genom att övervaka att uttryckligen den vara som avses i överlåtelsebeslutet övergår till fri omsättning, och de kontrollerar också varan vid behov. Uppbörds-kostnaderna behålls i sin helhet av den medlemsstat, vars tullmyndigheter tar emot tulldeklarationen och ger tillstånd att låta varorna övergå till fri omsätt-

ning, och där tullarna också bärs upp. Denna stat är med grund i unionsrätten inte skyldig att dela kostnaderna med den andra, s.k. biträdande medlemsstaten, som deltar i tullklareringen av varorna. Eftersom det i unionens lagstiftning inte finns några bestämmelser om att uppbörds-kostnader ska delas eller om fördelning av kostnader vid centraliserad tullklarering, är den medlemsstat som burit upp tullen berättigad att behålla uppbörds-kostnaden, men medlemsstaten i fråga kan också avtala om att dela den med en annan s.k. biträdande medlemsstat som deltar i den centraliserade klareringen.

Från och med ingången av 2009 har det på basis av enhetstillstånd enligt artikel 1.13 i förordningen som gäller tillämpningsföreskrifter för tullkodexen (kommissionens förordning (EEG) nr 2454/93) varit möjligt att tillämpa centraliserad tullklarering när varor övergår till fri omsättning. Före detta har det varit möjligt att tillämpa centraliserad tullklarering på basis av avtal mellan medlemsstaterna i fråga eller deras tullförvaltningar. I dessa avtal har det också avtalats om fördelning av uppbörds-kostnader. Även för närvarande, fram till det att den moderniserade tullkodexen (Europaparlamentets och rådets förordning (EEG) nr 450/2008) blir tillämplig, förutsätter tillämpningen av centraliserad tullklarering i praktiken samtycke av båda medlemsstaterna som deltar eller av deras tullmyndigheter, i synnerhet särskilda avtal om fördelning av uppbörds-kostnader.

Då den moderniserade tullkodexen blir tillämplig kan den centraliserade tullklarering som anges i artikel 106 i den moderniserade tullkodexen, då villkoren för klarering uppfylls, tillämpas direkt med stöd av bestämmelserna i den moderniserade tullkodexen också utan att samtycke ges av den andra medlemsstaten som deltar i klareringen. Om det inte då har avtalats om fördelning av uppbörds-kostnaderna, tillfaller hela uppbörds-kostnaden den medlemsstat där deklareraren är etablerad. Medlemsstatens tullmyndigheter behandlar tulldeklarationen, ger tillstånd att låta varorna övergå till fri omsättning och bär upp tullar. Destinationsstaten,

dvs. medlemsstaten för den biträdande tullmyndigheten vid centraliserad tullklarering, i vilken de importerade varorna företes för tullmyndigheterna, och i vilken det utförs nödvändiga varukontroller och där varorna de facto övergår till fri omsättning, får inget av uppbördskostnaderna.

Den moderniserade tullkodexen trädde i kraft den 24 juni 2008. De materiella bestämmelserna i tullkodexen, t.ex. artikel 106 om centraliserad tullklarering, börjar dock tillämpas först när den moderniserade tullkodexens genomförandebestämmelser, som utfärdas genom förordning, har trätt i kraft och blir tillämpliga, dock senast den 24 juni 2013. Enligt nuvarande uppgifter blir den moderniserade tullkodexens genomförandebestämmelser tillämpliga i juni 2013. Tills dess tillämpas gemenskapens gällande tullkodex (rådets förordning (EEG) nr 2913/92) och dess förordning som gäller tillämpningsföreskrifter.

I samband med att det fastställdes en moderniserad tullkodex lämnade EU:s medlemsstater ett yttrande till konkurrenskraftsrådets mötesprotokoll av den 25 juni 2007. I yttrandet ansåg rådet att det innan den moderniserade tullkodexen blir tillämplig med tanke på den centraliserade klareringen bör fås till stånd en juridiskt bindande mekanism om fördelning av uppbördskostnader. Den 10 mars 2009 undertecknade EU:s medlemsstaters ständiga representanter höll i Bryssel konventionen om centraliserad tullklarering avseende fördelning av nationella uppbördskostnader som behålls. Konventionen har offentliggjorts i Europeiska unionens officiella tidning 21.4.2009 C 92/1.

2 Målsättning och de viktigaste förslagen

Målet med konventionen är att, på ett sätt som är bindande för alla EU-medlemsstater, avtala om en jämn fördelning av uppbördskostnader mellan de tullmyndigheters medlemsstater som deltar i den centraliserade tullklareringen, när varor klareras för fri omsättning i en medlemsstat och företes för tullmyndigheterna och övergår till fri omsättning i en annan medlemsstat. Utan den

föreslagna konventionen tillfaller de uppbördskostnader som behålls för varor som övergår till fri omsättning i sin helhet den medlemsstat som bär upp tullarna, om inte medlemsstaterna sinsemellan avtalar om något annat. Syftet med konventionen är en enhetlig och jämlik fördelning av uppbördskostnader mellan medlemsstaterna i de fall som avses i konventionen. Konventionen främjar också användningen av enhetstillstånd för centraliserad tullklarering i enlighet med den gällande tullagstiftningen, eftersom konventionen medför att den bilaterala avtalsregleringen mellan medlemsstaterna eller deras tullmyndigheter i fråga om fördelning av uppbördskostnader blir onödig.

I propositionen föreslås att riksdagen godkänner konventionen och utfärdar en lag om sättande i kraft av de bestämmelser i konventionen som hör till området för lagstiftningen. I lagen ges statsrådet även befogenhet att i enlighet med artikel 7.3 i konventionen genom förordning föreskriva om provisorisk tillämpning av konventionen innan den träder i kraft internationellt.

3 Propositionens konsekvenser

3.1 Ekonomiska konsekvenser

Den centraliserade tullklareringen kan beräknas underlätta och förenkla företagens förtullningsverksamhet och minska de kostnader verksamheten medför.

Konventionen kan påverka fördelningen av uppbördskostnader mellan medlemsstaterna. På basis av konventionen kan Finland bli tvunget att dela de uppbördskostnader som behålls med en medlemsstat som deltar i den centraliserade tullklareringen. Finland kan dock även på motsvarande sätt få hälften av de uppbördskostnader som en annan medlemsstat behåller. Finland behöll drygt 38 miljoner euro i uppbördskostnader 2009. Summan motsvarade knappt en procent av vad EU:s medlemsstater behåller i uppbördskostnader.

En anslutning till konventionen beräknas inte ha några betydande ekonomiska konsekvenser för statsfinanserna på kort sikt. Tullverket i Finland har än så länge endast en

gång deltagit i centraliserad tullklarering. Från och med 1998 har en ekonomisk aktörs tullklarering av varor som importerats till Finland koncentrerats till Belgien, och på basis av det avtal som tullförvaltningarna ingått betalar Belgien hälften av de uppbördskostnader som behålls för varorna till Finland.

På längre sikt är konsekvenserna för Finlands inflöde av uppbördskostnader och tullförvaltningens arbetsbelastning i väsentlig grad beroende av i vilken utsträckning europeiska företag anser att den centraliserade tullklareringen är fördelaktig, vilka företag som anser detta och på vilket sätt denna klarering påverkar logistiken inom importen. Det bör dock påpekas att en betydande del, om inte merparten, av de konsumtionsvaror som i dag härstammar från områden utanför unionen, i synnerhet kläder, textilier, skor och konsumtions- och hemelektronik, som har högre tullar, förtullas och överläts till fri omsättning i andra medlemsstater. Härvid kommer de till Finland som gemenskapsvaror utan att importen orsakar de finska tullmyndigheterna åtgärder som berättigar till uppbördskostnader. Tullarna på råvaror och bränslen som kommer direkt till Finland, och som i allmänhet förtullas här, är däremot låga, eller så är dessa varor helt och hållet tullfria. I fråga om import- och tullförfarandena för dessa varor är det knappast att vänta några betydande förändringar som påverkar de finska myndigheternas tulluppbörd.

3.2 Konventionens inverkan på den nationella lagstiftningen

Förslaget medför inga ändringar i den nationella lagstiftningen.

4 Beredningen av propositionen

4.1 Beredningen av ärendet inom Europeiska unionen

Förslaget till en konvention mellan EU:s medlemsstater om fördelning av de uppbördskostnader som tillfaller medlemsstaterna vid centraliserad tullklarering behandlades första gången den 16 september 2008 i rådets arbetsgrupp för tullunionen. Medlemsstaternas sakkunniga godkände ordförandens reviderade förslag vid det möte som arbetsgruppen för tullunionen höll den 2 december 2008. Konventionen undertecknades i samband med det möte som medlemsstaternas ständiga representanter höll den 10 mars 2009 i Bryssel (EUT 21.4.2009, C 92/1). Alla EU:s nuvarande medlemsstater har undertecknat konventionen.

4.2 Den nationella beredningen av ärendet

Riksdagen informerades om förslaget till konvention den 5 februari 2009 genom en U-skrivelse (U 2/2009 rd). Enligt statsrådet kunde konventionen godkännas. Stora utskottet omfattade i sitt utlåtande av den 13 mars 2009 i enlighet med finansutskottets utlåtande (FiUU 4/2009 rd) statsrådets ståndpunkt.

Förslaget till regeringsproposition har beretts vid finansministeriet. Utlåtanden om utkastet till proposition har begärts av utrikesministeriet, justitieministeriet och Tullstyrelsen.

Konventionen ska anses vara en i 3 § 9 punkten i reglementet för statsrådet (262/2003) avsedd åtgärd som till sitt innehåll och sina verkningar kan jämföras med ärenden som avgörs inom Europeiska unionen och som faller inom riksdagens behörighet.

DETALJMOTIVERING

1 Konventionens innehåll och dess förhållande till finsk lagstiftning**Kapitel I Konventionens tillämpning och definitioner**

Artikel 1. I artikeln fastställs konventionens tillämpningsområde.

Enligt punkt 1 i artikeln fastställs i konventionen förfaranden för omfördelning av uppbördskostnader när egna medel överförs till EU:s budget, vilka de avtalslutande parterna ska följa vid centraliserad tullklarering i den mening som avses i artikel 106 i den moderniserade tullkodexen, när varor klareras för fri omsättning i en medlemsstat men anmäls till tullen i en annan medlemsstat.

De förfaranden som avses i punkt 1 ska enligt punkt 2 i artikeln även gälla när principerna för centraliserad tullklarering kombineras med fastställda förenklingar enligt den moderniserade tullkodexen.

De förfaranden som avses i punkt 1 ska enligt punkt 3 i artikeln även gälla för enhets-tillstånd enligt definitionen i artikel 1.13 i kommissionens förordning (EEG) nr 2454/93 som gäller tillämpningsföreskrifter för den gällande tullkodexen, när varor övergår till fri omsättning.

Artikel 2. Artikeln innehåller definitioner av de begrepp som används i konventionen.

Med tillstånd avses alla tillstånd utfärdade av tullmyndigheterna, som tillåter övergång till fri omsättning vid det tullkontor som ansvarar för den plats där tillståndsinnehavaren är etablerad, oavsett vid vilket tullkontor varorna anmäls.

Med tillståndsgivande tullmyndigheter avses de tullmyndigheter i den deltagande medlemsstaten som tillåter att varor övergår till fri omsättning vid det tullkontor som ansvarar för den plats där tillståndsinnehavaren är etablerad, oavsett vid vilket tullkontor varorna anmäls.

Med biträdande tullmyndigheter avses de tullmyndigheter i den deltagande medlemsstaten som bistår de tillståndsgivande tullmyndigheterna i övervakningen av förfaran-

det och av varornas övergång till fri omsättning.

Med importtullar avses tullar som ska betalas vid import av varor.

Med uppbördskostnader avses de belopp som medlemsstaterna får behålla i enlighet med artikel 2.3 i rådets beslut om systemet för Europeiska gemenskaperna egna medel (2007/436/EG, Euratom) eller någon motsvarande bestämmelse i ett senare beslut som ersätter detta.

Kapitel II Fastställande och omfördelning av uppbördskostnader

Artikel 3. Artikeln gäller det utbyte av information mellan medlemsstaterna och deras tullmyndigheter som fördelningen av uppbördskostnader förutsätter.

Enligt punkt 1 i artikeln ska de tillståndsgivande tullmyndigheternas medlemsstat meddela lämpliga uppgifter om de uppbördskostnader som ska omfördelas till de biträdande tullmyndigheternas medlemsstat på elektronisk väg eller, om det inte är möjligt, på annat lämpligt sätt. Uppgifterna som avses i punkten räknas upp i punkt 3 i artikeln.

De biträdande tullmyndigheterna ska enligt punkt 2 i artikeln meddela de tillståndsgivande tullmyndigheterna kontaktuppgifter till den myndighet som är behörig att ta emot uppgifter om uppbördskostnader enligt punkt 1 samt uppgifter om det bankkonto som ska användas för insättning av medlemsstatens andel av uppbördskostnaderna.

Artikel 4. I artikeln fastställs hur uppbörds-kostnaderna ska fördelas. De tillståndsgivande tullmyndigheternas medlemsstat ska betala 50 procent av de uppbördskostnader som behålls till de biträdande tullmyndigheternas medlemsstat.

Artikel 5. I artikeln finns bestämmelser om den föreskrivna tiden för när den andel av uppbördskostnaderna som betalas till en annan medlemsstat ska betalas samt om dröjsmålspåföljder.

Inbetalningen ska enligt punkt 1 i artikeln verkställas den månad under vilken de fastställda egna medlen krediteras kommissio-

nens konto i enlighet med artiklarna 9 och 10 i rådets förordning som gäller egna medel (EG, Euratom nr 1150/2000).

Enligt punkt 2 i artikeln ska dröjsmålsränta beräknas för beloppet av den försenade inbetalningen från den dag då den föreskrivna perioden löper ut till dagen för betalning. Räntesatsen för förfallna skulder är den räntesats som Europeiska centralbanken tillämpat i medlemsstater som hör till tredje etappen av Ekonomiska och monetära unionen vid sin senaste huvudsakliga refinansieringstransaktion som utfördes före den första kalenderdagen av det aktuella halvåret, dvs. referensränta plus två procentenheter. I övriga medlemsstater är referensräntan den motsvarande ränta som fastställs av deras nationella centralbanker, varvid den referensränta som gällde den första kalenderdagen av det aktuella halvåret tillämpas under de följande sex månaderna. Dröjsmålsränta enligt konventionen fastställs på samma sätt som nationella dröjsmålsräntor. T.ex. enligt gällande tullag är ränta som betalas för fördröjning av en betalning den referensränta som avses i räntelagen förhöjd med sex procentenheter.

Kapitel III **Twistlösning**

Artikel 6. I artikeln föreskrivs om lösandet av meningsskiljaktigheter som gäller tolkningen av konventionen eller konventionens funktion. Alla eventuella tvister som kan uppstå mellan de avtalsslutande parterna om hur konventionen ska tolkas eller fungera ska om möjligt lösas förhandlingsvägen. Om de avtalsslutande parterna inte kommer fram till någon lösning inom tre månader får de i samförstånd utse en medlare för att lösa tvisten.

Kapitel IV **Genomförande- och slutbestämmelser**

Artikel 7. Artikeln innehåller bestämmelser om deponering, anslutning, ikraftträdande och konventionens förhållande till andra motsvarande arrangemang mellan medlemsstaterna.

Generalsekreteraren vid Europeiska unionens råd ska enligt artikel 7.1 vara depositarie för konventionen.

Medlemsstaterna i Europeiska unionen kan enligt artikel 7.2 bli avtalsslutande parter i denna konvention genom att hos Europeiska unionens generalsekreterare deponera ett ratifikations-, godtagande-, godkännande- eller anslutningsinstrument så snart de interna förfaranden som krävs för antagande av konventionen har fullgjorts.

Enligt artikel 7.3 träder konventionen i kraft nittio dagar efter det att den sista signatärstaten har förklarat att den fullgjort alla de interna förfaranden som krävs för antagande av konventionen. Fram till ikraftträdandet kan varje medlemsstat som fullgjort dessa förfaranden emellertid förklara att den kommer att tillämpa konventionen i förhållande till de medlemsstater som har avgett motsvarande förklaring i fråga om de bestämmelser som omfattas av denna konvention.

Enligt artikel 7.4 ska alla administrativa överenskommelser mellan medlemsstaterna om omfördelning av uppbördskostnader när denna konvention är tillämplig ersättas av bestämmelserna i denna konvention från och med den dag då den vinner tillämplighet mellan de berörda medlemsstaterna. Tillämpningen av konventionen mellan Finland och Belgien upphäver det tidigare nämnda avtalet mellan Finlands och Belgiens tullförvaltningar om fördelning av uppbördskostnader, som ingicks 1998, men konventionen ändrar inte det fördelningsförhållande för uppbörds-kostnader som tillämpas.

Artikel 8. Artikeln innehåller bestämmelser om ändring av konventionen.

Ändring av konventionen får enligt artikel 8.1 föreslås av varje avtalsslutande part, i synnerhet om tillämpningen av konventionen medför allvarliga budgetförluster för en avtalsslutande part. Förslag till ändringar ska översändas till den depositarie som avses i artikel 7, vilken ska meddela de avtalsslutande parterna om dem.

Ändringar ska enligt artikel 8.2 antas i samförstånd mellan de avtalsslutande parterna. Sådana ändringar av konventionen träder enligt artikel 8.3 i kraft i enlighet med bestämmelserna i artikel 7.

Artikel 9. Enligt artikeln ska konventionen ses över på nytt av de avtalsslutande parterna senast tre år efter den dag då den moderniserade tullkodexen blir tillämplig och vid be-

hov får konventionen ändras i enlighet med artikel 8. Enligt nuvarande uppskattningar blir den moderniserade tullkodexen tillämplig i juni 2013.

Artikel 10. I artikeln ges de avtalsslutande parterna möjlighet att säga upp konventionen.

Varje avtalsslutande part kan enligt punkt 1 i artikeln säga upp konventionen genom en anmälan till generalsekreteraren vid Europeiska unionens råd.

Enligt punkt 2 i artikeln får uppsägningen verkan nittio dagar efter den dag då generalsekreteraren mottagit notifikationen.

Konventionen innehåller dessutom en sedvanlig slutbestämmelse. Konventionen har utfärdats i Bryssel den 10 mars 2009 i ett enda exemplar på bulgariska, danska, engelska, estniska, finska, franska, grekiska, iriska, italienska, lettiska, litauiska, maltesiska, nederländska, polska, portugisiska, rumänska, slovakiska, slovenska, spanska, svenska, tjeckiska, tyska och ungerska språken, och alla texter är lika giltiga. Det konstateras ytterligare att konventionen ska deponeras i arkiven hos generalsekretariatet vid Europeiska unionens råd.

2 Lagförslag

1 §. Paragrafen innehåller den sedvanliga ikraftträdandebestämmelsen.

2 §. I artikel 3.1 i konventionen föreskrivs om en skyldighet för de tillståndsgivande tullmyndigheternas medlemsstat att till en annan medlemsstat som deltar meddela uppgifter om den andel av uppbördskostnaderna som betalas. Genom lagen preciseras den aktör som i Finland är behörig att ge och ta emot uppgifterna i fråga. I paragrafen bestäms att Tullstyrelsen är behörig att göra den anmälan från de tillståndsgivande tullmyndigheternas medlemsstater som avses i artikel 3.1 i konventionen samt att ta emot de uppgifter i fråga som en annan deltagande medlemsstat meddelat.

3 §. Om lagens ikraftträdande ska bestämmas genom förordning av statsrådet. Enligt grundlagsutskottets utlåtande GrUU 49/2001 rd har statsrådet i enlighet med 93 § 2 mom. i grundlagen behörighet i frågor som både till sitt innehåll och till sina konsekvenser kan

jämföras med unionsfrågor. Förordning om ikraftträdande ges i sådana fall av statsrådet.

I paragrafen ges statsrådet dessutom behörighet att genom förordning föreskriva att Finland meddelar att man redan innan konventionen träder i kraft internationellt börjar tillämpa den i förhållande till de medlemsstater som avgett motsvarande förklaring.

3 Ikraftträdande

Det föreslås att lagen om godkännande av konventionen ska träda i kraft vid en tidpunkt som bestäms genom förordning av statsrådet. Konventionen träder i kraft nittio dagar efter det att den sista signatärstaten har förklarat att den fullgjort alla de interna förfaranden som denna konvention kräver.

Det utfärdas särskilt en förordning enligt vilken Finland får tillämpa konventionen redan innan den träder i kraft internationellt. I enlighet med detta ska Finland tillämpa konventionen i förhållande till de medlemsstater som har avgett motsvarande förklaring i fråga om de bestämmelser som omfattas av denna konvention. Den provisoriska tillämpningen av konventionen är nödvändig eftersom det nationella ratifikationsförfarandet i olika medlemsstater ofta tar lång tid och onödigt fördröjer konventionens internationella ikraftträdande.

Före utgången av maj 2010 har Bulgarien, Frankrike, Lettland, Litauen, Malta, Nederländerna, Slovakien, Sverige och Ungern förklarat att de fullgjort alla de interna förfaranden som denna konvention kräver. Av dem har alla förutom Bulgarien, Malta, Slovakien och Ungern avgett en förklaring om provisorisk tillämpning i enlighet med artikel 7.3 i konventionen.

Förslaget faller inte inom landskapet Ålands behörighet och påverkar inte Ålands ställning.

4 Behovet av riksdagens samtycke och behandlingsordning

Enligt 94 § 1 mom. i grundlagen krävs riksdagens godkännande bl.a. för fördrag och andra internationella förpliktelser som innehåller sådana bestämmelser som hör till området för lagstiftningen. Enligt riksdagens

grundlagsutskott (GrUU 11/2000 och 12/2000 rd) täcker denna godkännandebefogenhet enligt grundlagen alla bestämmelser om internationella förpliktelser som i materiellt hänseende hör till området för lagstiftningen. En bestämmelse i ett fördrag ska enligt grundlagsutskottets ståndpunkt anses höra till området för lagstiftningen när bestämmelsen gäller utövande eller inskränkning av en grundläggande fri- eller rättighet som tryggas i grundlagen, om bestämmelsen i övrigt gäller grunderna för individens rättigheter eller skyldigheter, om det enligt grundlagen ska förskrivas i lag om den fråga som bestämmelsen gäller eller om det finns gällande bestämmelser i lag om den sak som fördraget gäller, eller när det enligt rådande uppfattning i Finland ska föreskrivas om frågan i lag. Enligt grundlagsutskottet hör en bestämmelse i en internationell förpliktelse på dessa grunder till området för lagstiftningen oberoende av om den strider mot eller harmonierar med en bestämmelse som utfärdats genom lag i Finland.

Konventionen innehåller bestämmelser som faller inom riksdagens behörighet. Konventionen inverkar på riksdagens budgetmakt, för även om Finland med stöd av konventionen kan få andelar av uppbörds kostnader från andra medlemsstater, förbinder sig Finland samtidigt att dela med sig av de uppbörds kostnader Finland behåller och som anmars i sin helhet skulle tillfalla Finland.

Konventionen innehåller även bestämmelser som hör till området för lagstiftningen på det sätt som avses i 94 § i grundlagen. Artiklarna 1 och 2 i konventionen innehåller konventionens tillämpningsområde och definitioner som används i konventionen. Sådana bestämmelser, som indirekt påverkar innehållet i och tillämpningen av de materiella bestämmelserna i konventionen, hör också till området för lagstiftningen (GrUU 6/2001 rd).

Artiklarna 4 och 5 innehåller också bestämmelser som hör till området för lagstift-

ningen. I artikel 4 i konventionen föreskrivs om omfördelning av uppbörds kostnader och i artikel 5 föreskrivs om betalning av uppbörds kostnader, den föreskrivna tiden för betalning och dröjsmålsränta.

I propositionen anhålls det ytterligare om riksdagens samtycke till att konventionen i enlighet med artikel 7.3 i konventionen ska tillämpas redan innan den träder i kraft internationellt. Det anses vara nödvändigt att an hålla om riksdagens samtycke, eftersom givande av detta samtycke påverkar från och med vilken tidpunkt konventionen börjar tillämpas i Finland.

Till dessa delar kräver konventionen således riksdagens godkännande.

Konventionen innehåller inte sådana bestämmelser som berör grundlagen på det sätt som avses i dess 94 § 2 mom. eller 95 § 2 mom. Enligt regeringens uppfattning kan konventionen godkännas i riksdagen med enkel majoritet och förslaget till ikraftträddelag godkännas i vanlig lagstiftningsordning.

Med stöd av vad som anförts ovan och i enlighet med 94 § i grundlagen föreslås att

Riksdagen godkänner den i Bryssel den 10 mars 2009 ingångna konventionen om centraliserad tullklarering avseende fördelning av nationella uppbörds kostnader som behålls när de traditionella egna medlen överförs till EU:s budget.

Riksdagen godkänner att det i enlighet med artikel 7.3 i konventionen avges en förklaring, enligt vilken Finland tillämpar konventionen fram till att den träder i kraft i förhållande till andra avtals slutande parter som har avgett motsvarande förklaring.

Med stöd av vad som anförts ovan och eftersom konventionen innehåller bestämmelser som hör till området för lagstiftningen föreläggs Riksdagen samtidigt följande lagförslag:

Lagförslag

Lag

om sättande i kraft av de bestämmelser som hör till området för lagstiftningen i konventionen om centraliserad tullklarering avseende fördelning av nationella uppbörds kostnader som behålls när de traditionella egna medlen överförs till EU:s budget

I enlighet med riksdagens beslut föreskrivs:

1 §

De bestämmelser som hör till området för lagstiftningen i den i Bryssel den 10 mars 2009 ingångna konventionen om centraliserad tullklarering avseende fördelning av nationella uppbörds kostnader som behålls när de traditionella egna medlen överförs till EU:s budget gäller som lag sådana som Finland har förbundit sig till dem.

2 §

Tullstyrelsen tar emot och meddelar de uppgifter om uppbörds kostnader som ska fördelas och som avses i artikel 3.1 i konventionen.

3 §

Om ikraftträdandet av denna lag bestäms genom förordning av statsrådet.

Genom förordning av statsrådet får bestämmas att denna lag ska tillämpas innan konventionen träder i kraft internationellt i förhållande till de medlemsstater som har förklarat eller förklarar att de kommer att tillämpa konventionen innan den träder i kraft i förhållande till de medlemsstater som avgett motsvarande förklaring i fråga om de bestämmelser som omfattas av denna konvention.

Helsingfors den 11 juni 2010

Republikens President

TARJA HALONEN

Minister Sirkka-Liisa Anttila

*Konventionstexten***KONVENTION**

om centraliserad tullklarering avseende fördelning av nationella uppbördskostnader som behålls när de traditionella egna medlen överförs till EU:s budget

DE AVTALSSLUTANDE PARTERNA, Europeiska unionens medlemsstater,

SOM BEAKTAR rådets beslut 2007/436/EG, Euratom av den 7 juni 2007 om systemet för Europeiska gemenskapernas egna medel (nedan kallat beslutet),

SOM BEAKTAR rådets förordning (EG, Euratom) nr 1150/2000 av den 22 maj 2000 om genomförande av ovan nämnda beslut om systemet för gemenskapernas egna medel (nedan kallad förordningen),

SOM BEAKTAR att centraliserad klarering och andra förenklingar av tullformaliteter, i den mening som avses i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 450/2008 av den 23 april 2008 om fastställande av en tullkodex för gemenskapen (Moderniserad tullkodex) (nedan kallad den moderniserade tullkodexen), kan bidra till gynnsamma villkor för handeln,

SOM BEAKTAR att enhetstillståndet enligt artikel 1.13 i kommissionens förordning (EEG) nr 2454/93 ger samma fördelar till dess att den moderniserade tullkodexen ska tillämpas,

SOM BEAKTAR rådets uttalande av den 25 juni 2007 om fördelningen av uppbördskostnader, om mervärdesskatt och statistik, för ett genomförande av en centraliserad klarering, och rådets och kommissionens uttalande av den 25 juni 2007 om utvärderingen av tillämpningen av systemet för centraliserad klarering,

SOM BEAKTAR artiklarna 17 och 120 i den moderniserade tullkodexen, vilka föreskriver dels att de beslut som fattas av tullmyndigheter i gemenskapen ska vara giltiga i hela gemenskapen, dels att resultatet av tullmyndigheternas kontroll ska ha samma bevisvärde i gemenskapens hela territorium,

HAR AV FÖLJANDE SKÄL INGÅTT DENNA KONVENTION:

(1) Förvaltningen av den centraliserade klareringen, som kan kombineras med förenklade tullformaliteter och som innebär att varor deklarerar för fri omsättning i en medlemsstat men anmäls till tullen i en annan medlemsstat, medför administrativa kostnader i båda medlemsstaterna. Detta motiverar en partiell omfördelning av de uppbördskostnader som behålls när de traditionella egna medlen i enlighet med förordningen har överförts till gemenskapsbudgeten.

(2) Denna omfördelning, som utförs av den avtalsslutande parten på den plats där tulldeklarationen har ingetts till förmån för den avtalsslutande parten på den plats där varorna uppvisas, motsvarar totalt 50 % av de uppbördskostnader som behålls.

(3) För att omfördelningen av uppbördskostnaderna ska fungera väl måste särskilda förfaranden antas i form av en konvention mellan de avtalsslutande parterna.

(4) Denna konvention ska tillämpas av de avtalsslutande parterna i enlighet med deras respektive lagar och förfaranden.

HÄRIGENOM AVTALAS FÖLJANDE.

KAPITEL I

TILLÄMPNING OCH DEFINITIONER

Artikel 1

1. I denna konvention fastställs förfaranden för omfördelning av uppbördskostnader när egna medel överförs till EU:s budget, vilka de avtalsslutande parterna ska följa vid centraliserad klarering i den mening som avses i artikel 106 i den moderniserade tullkodexen, när varor klareras för fri omsättning i en medlemsstat men anmäls till tullen i en annan medlemsstat.

2. De förfaranden som avses i punkt 1 ska även gälla när principerna för centraliserad klarering kombineras med fastställda

förenklingar enligt den moderniserade tullkodexen.

3. De förfaranden som avses i punkt 1 ska även gälla för enhetstillstånd, enligt definitionen i artikel 1.13 i kommissionens förordning (EEG) nr 2454/93, vid övergång till fri omsättning.

Artikel 2

I denna konvention avses med

a) tillstånd: alla tillstånd utfärdade av tullmyndigheterna, som tillåter övergång till fri omsättning vid det tullkontor som ansvarar för den plats där tillståndsinnehavaren är etablerad, oavsett vid vilket tullkontor varorna anmäls,

b) tillståndsgivande tullmyndigheter: de tullmyndigheter i den deltagande medlemsstaten som tillåter att varor övergår till fri omsättning vid det tullkontor som ansvarar för den plats där tillståndsinnehavaren är etablerad, oavsett vid vilket tullkontor varorna anmäls,

c) biträdande tullmyndigheter: de tullmyndigheter i den deltagande medlemsstaten som bistår de tillståndsgivande tullmyndigheterna i övervakningen av förfarandet och av varornas övergång till fri omsättning,

d) importtullar: tullar som ska betalas vid import av varor,

e) uppbördskostnader: de belopp som medlemsstaterna får behålla i enlighet med artikel 2.3 i beslutet eller någon motsvarande be-

stämmelse i ett senare beslut som ersätter detta.

KAPITEL II

FASTSTÄLLANDE OCH OMFÖRDELNING AV UPPBÖRDSKOSTNADER

Artikel 3

1. De tillståndsgivande tullmyndigheternas medlemsstat ska meddela lämpliga uppgifter om de uppbördskostnader som ska omfördelas till de biträdande tullmyndigheternas medlemsstat på elektronisk väg eller, om det inte är möjligt, på annat lämpligt sätt.

2. De biträdande tullmyndigheterna ska meddela de tillståndsgivande tullmyndigheterna

a) namn på och adress till den myndighet som är behörig att ta emot uppgifter enligt punkt 1,

b) uppgifter om det bankkonto som ska användas för insättning av de uppbördskostnader som ska omfördelas.

3. De lämpliga uppgifter som avses i punkt 1 är följande:

a) Identifiering av tillståndet.

b) Dag för kreditering av de fastställda egna medlen i enlighet med artiklarna 9 och 10 i förordningen.

c) Egna medel som ställs till förfogande, med beaktande av eventuell återbetalning eller uppbörd i efterhand av importavgifter.

d) Behållna uppbördskostnader.

Artikel 4

De uppbördskostnader som de tillståndsgivande tullmyndigheternas medlemsstat ska omfördela till de biträdande tullmyndigheternas medlemsstat ska vara lika med femtio procent (50 %) av de uppbördskostnader som behållits.

Artikel 5

1. Den inbetalning som avses i artikel 4 ska verkställas den månad under vilken de fastställda egna medlen krediteras i enlighet med artiklarna 9 och 10 i förordningen.

2. Dröjsmålsränta ska debiteras för det belopp som avses i punkt 1 från den dag då den föreskrivna perioden löper ut till dagen för betalning.

Räntesatsen för förfallna skulder ska vara den räntesats som Europeiska centralbanken har tillämpat vid sin senaste huvudsakliga refinansieringstransaktion som utfördes före den första kalenderdagen av det aktuella halvåret (referensräntan) plus två procentenheter.

Om de tillståndsgivande tullmyndigheternas medlemsstat inte deltar i tredje etappen av Ekonomiska och monetära unionen, ska den ovan nämnda referensräntan vara den motsvarande ränta som fastställs av dess nationella centralbank. I detta fall ska den referensränta som gällde den första kalenderdagen av det aktuella halvåret tillämpas under de följande sex månaderna.

KAPITEL III

TVISTLÖSNING

Artikel 6

Alla eventuella tvister som kan uppstå mellan de avtalsslutande parterna om hur konventionen ska tolkas eller fungera ska om möjligt lösas förhandlingsvägen. Om de avtalsslutande parterna inte kommer fram till någon lösning inom tre månader får de i samförstånd utse en medlare för att lösa tvisten.

KAPITEL IV

GENOMFÖRANDE- OCH SLUTBESTÄMMELSER

Artikel 7

1. Generalsekreteraren vid Europeiska unionens råd ska vara depositarie för denna konvention.

2. Medlemsstaterna i Europeiska unionen kan bli avtalsslutande parter i denna konvention genom att hos Europeiska unionens generalsekreterare deponera ett ratifikations-, godtagande-, godkännande- eller anslutningsinstrument så snart de interna förfaranden som krävs för antagande av konventionen har fullgjorts.

3. Denna konvention träder i kraft nittio dagar efter det att den sista signatärstaten har förklarat att den fullgjort alla de interna för-

faranden som krävs för antagande av konventionen. Fram till ikraftträdandet kan varje medlemsstat som fullgjort dessa förfaranden emellertid förklara att den kommer att tillämpa konventionen i förhållande till de medlemsstater som har avgett motsvarande förklaring i fråga om de bestämmelser som omfattas av denna konvention.

4. Alla administrativa överenskommelser mellan medlemsstaterna om omfördelning av uppbördskostnader ska när denna konvention är tillämplig ersättas av bestämmelserna i denna konvention från och med den dag då den vinner tillämplighet mellan de berörda medlemsstaterna.

Artikel 8

1. Ändring av denna konvention får föreslås av varje avtalsslutande part, i synnerhet om tillämpningen av konventionen medför allvarliga budgetförluster för en avtalsslutande part. Förslag till ändringar ska översändas till den depositarie som avses i artikel 7, vilken ska meddela de avtalsslutande parterna om dem.

2. Ändringar ska antas i samförstånd mellan de avtalsslutande parterna.

3. De ändringar som antagits i enlighet med punkt 2 träder i kraft i enlighet med bestämmelserna i artikel 7.

Artikel 9

Denna konvention ska ses över av de avtalsslutande parterna senast tre år efter den dag då den moderniserade tullkodexen blir tillämplig och får vid behov ändras på grundval av denna översyn i enlighet med artikel 8.

Artikel 10

1. Varje fördragsslutande part kan säga upp denna konvention genom anmälan till Europeiska unionens råds generalsekreterare.

2. Uppsägningen får verka nittio dagar efter den dag då generalsekreteraren mottagit notifikationen.

Till bevis härpå har undertecknade befullmäktigade undertecknat denna konvention.

Utfärdad i Bryssel den tionde mars tjugohundranio, i ett enda exemplar på bulgariska,

danska, engelska, estniska, finska, franska, grekiska, iriska, italienska, lettiska, litauiska, maltesiska, nederländska, polska, portugisiska, rumänska, slovakiska, slovenska, spanska, svenska, tjeckiska, tyska och ungerska språken, vilka alla texter är lika giltiga, och som ska deponeras i arkiven hos Europeiska unionens råds generalsekretariat.